

Петдесет и пета глава

- Записите не са различни – казва Винко Станс, който се е приближил и е чул разговора на Иво Жупан и Физор Апс. Ако има разлика, тя е във времевите линии. Физор Апс е запазила запис от друга времева линия и има спомени от нея. Сигурно това е последната времева линия, в която ѝ се е случило това.

- Специалистът по времеви линии съм аз – подчертава Физор Апс. - Не съм съгласна с теб.

- Да – казва Винко Станс, - но както признаваш, аз съм емпирик, значи имам голям опит. А според мен много по-важен е опитът, а не теорията, с която са ти наблъскали главата в университета. И то какъв университет? На Мундо Майс.

- Какво имаш против университета на Мундо Майс? – пита Физор Апс.

- Нищо – отговаря Винко Станс, - само дето всички преподаватели са от смучещите човешка енергия.

- Не всички – не се съгласява Физор Апс. - Този, който ми преподаваше по времеви линии беше съвсем различен.

- Знам го – казва Винко Станс. - Той се разхожда между измеренията и се прави на невидим.

- Не го харесваш, но той е много свестен – защитава го Физор Апс.

- И аз съм учил при него – заявява Винко Станс, - но не съм със същото впечатление. Ако не беше Блатор, оня да ми е изсмукал цялата човешка енергия. Не случайно ноумишаните са му поставили прякора Сисалец (смукач).

- Това са митове – не се съгласява Физор Апс. -

Името му е Сити Клос и те са го изопачили.

- Не съвсем – казва Винко Станс. - Защото това име произлиза от „ситикулосус“ и значи „жаден“. За какво е жаден, ако не за човешка енергия?

- По-скоро за знания – опровергава го Физор Апс.

- И аз съм завършил университета на Мундо Майс – казва Иво Жупан. - Честно да ви кажа, не съм имал проблеми с преподавателите.

- Не думай! – ехидно го поглежда Винко Станс. - Просто не си спомняш. Имаш екраниращи спомени.

- Откъде ти хрумна това? - подскача Иво Жупан.

- Не ми е хрумнало – отговаря Винко Станс, - просто не е възможно да не си забелязал какви смучачи са всички там. Единствено това, че Блавор ми е дядо ме спаси. Всички други хора, които учат в университета на Мундо Майс са с промит мозък и напълно изсмукани.

- Аз съм с промит мозък и съм напълно изсмукан?! - вика Иво Жупан. - Винко, ти добре ли си?

- Помисли си първо – казва спокойно Винко Станс, - защо са те сложили библиотекар в Ноумист, а не те назначиха на по-добра длъжност. Завършил си „престижен“ университет.

- Тази длъжност за мен е чест – разпалва се Иво Жупан. - Тук се съхранява хилядолетната културна история на Ноумист!

- И цял живот висиш по цял ден тук – пренебрежително казва Винко Станс. - Голяма чест, няма що!

- Винко Станс – гледа го с укор Иво Жупан. - Колко пъти си идвал да се съветваш с мен? Някога да съм те подвел? Не съм ли ти бил полезен винаги, когато си потърсил информация от мен?

- Иво, не се самозалъгвай – отсича Винко Станс. -

Поставиха те на тази длъжност, защото не си надежден. С промит от влечугите мозък за нищо друго не ставаш, освен за библиотекар.

- Винко, от толкова години сме приятели, а ти сега ми забиваш нож – казва с тъга в гласа Иво Жупан.

- Именно, защото си ми приятел – гледа го в очите Винко Станс, - затова трябва да ти кажа истината. Теб са те отписали. Обаче има начин да ти възстановим спомените и енергийните полета.

- Не знам какво те е прихванало днес – вдига рамене Иво Жупан. - Имаш късмет, че не съм злобар и не се хващам много на такива глупости.

- Щом не вярваш, твоя си работа – казва Винко Станс. - Предлагам ти да те заведа на едно място, където може да се докаже, че имаш инсталирани екраниращи спомени.

- И защо да ме водиш? - недоумява Иво Жупан.

- Заедно с Мирю и Драгица – обяснява Винко Станс.

- Така и така ще отидем там, за да видим какво може да се направи по техния случай.

- Нали ти казах – напомня му Иво Жупан. - В книгата е писано, че Драгица сама ще си спомни. Не е нужно да правиш каквото и да било, само я върни в Загреб.

- Тя май ти диктува какво да говориш, а? - гледа го с недоверие Винко Станс.

- Не виждаш ли, че не ни слуша изобщо – казва Иво Жупан. - Там си разговарят за нещо и изобщо не ги интересува нашия разговор.

- Ти така си мислиш – не се съгласява Винко Станс.

- Не забравяй, че тя има способностите да командва велможите, а те са изключително трудни за контролиране.

- Добре – казва Иво Жупан, - къде смяташ да ги заведеш?

- При един приятел – отговаря Винко Станс. - Не искам още да го споменавам, защото може да се провали посещението ни.

- Ти сериозно ли мислиш, че Драгица те подслушва? - смее се Иво Жупан. - Ако следи мислите ти, то бъди сигурен, че вече е научила всичко за този човек. Така че съвсем спокойно можеш да ми кажеш името.

- Там е проблемът – казва Винко Станс. - Моите мисли не може да следи. Още не е успяла да проникне в мозъка ми. Може би това е въпрос на часове или минути, но ако това се случи, веднага ще го усетя.

- Как ще го усетиш? - чуди се Иво Жупан.

- Усещам, когато някой се рови в мозъка ми – обяснява Винко Станс. - Не забравяй, че съм една шеста влечуго.

- Добре – поглежда го внимателно Иво Жупан, - но не си личи.

- Аз си знам – клати глава Винко Станс.

- Значи, ако някой ми рови в мозъка, аз няма да го усетя, така ли? - пита Иво Жупан.

- Предполагам – отговаря Винко Станс. - Има вероятност в момента Драгица да те кара да изкопчиш от мен името, защото не може да го научи.

- Това лесно може да се провери – казва Иво Жупан.

- Как? - пита Винко Станс.

- Отиваме при нея и я питаме директно – обяснява Иво Жупан. - Директната атака понякога е много ефикасна.

- При Драгица не е – не се съгласява Винко Станс. - Тя е добре подготвена. Освен това, участва във войната, което не беше редно, но нали е с чужда самоличност, не мога да я обвинявам.

- Тогава, предлагам ти да изчакаш – казва Иво Жупан. - Приеми писаното от гвардияна за вярно. А за

мен, не се безпокой. Ако някой ми е инсталирал екраниращи спомени, направил ми е услуга. Чувствам се чудесно.

